

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 38.

Tiende Session.

12te Møde.

Torsdagen den 15de October.

(Fortfat.)

Bloch (fortf.): Naar Bestyrelsen vil gaae ud fra Klogskabens Betragtning, anstille en Undersegelse af, hvad der er det Sikreste, og see paa hvad der kaldes Sognets Bedste, saa kommer den til det Resultat, at det er bedst at nægte Samtykket, saa vil den sige: Dersom vi give Samtykket, saa kunne vi mulig, foruden Manden selv, ogsaa faae hans Kone og Børn at forsyge i Tilfælde af Trang, hvorved jo Fattigvæsenets Udgifter forøges; dersom vi derimod nægte Samtykket, saa maa han enten tilbagebetale den modtagne Understøttelse, og der kommer Penge i Fattigkassen, eller ogsaa bliver der ikke noget af Høgtessabet, og saa have vi i alt Fald kun Manden at forsyge, det er altsaa det Sikreste at sige nei. Dersom Samtykket, hvad der er det Sædvanligste, bliver nægtet, saa tvinger man derved Vedkommende til at refunderere Understøttelsen, hvis han ikke vil opgive Høgtessabet, og derved bliver han berøvet en Capital, som kunde have været et Bidrag til hans Families Underhold, hvilket forsaavidt ikke engang er i Fattigvæsenets Interesse. Mit Forslag gaaer ud paa, at en nydt Understøttelse af Fattigvæsenet kun der skal være til Hinder for Høgtessabets Indgaaelse, naar en Mandsperson i Løbet af de sidste 5 Aar har modtaget en saadan Hjælp. At der er valgt en Tidsgrense af 5 Aar, har sin Analogi i andre Bestemmelser i Fattiglovgivningen.

Jeg maa omhandle Dvindens Stilling sær-

skilt, thi her stiller Forholdet sig noget anderledes. Naar et Fruentimmer, der af Fattigvæsenet har nydt Understøttelse, bliver gift, saa gaaer hun ind under Mandens Forsørgelse; om der er Udsigt til at ernære sig, det berøer væsentlig paa Mandens Gøne, Stilling og Forhold, ikke paa den Stilling, hvori hun tidligere har været. Naar Noget ægter et uforsuende Fruentimmer, gjør det i sig selv ingen Forskiel, om hun tidligere har maattet tye til Fattigvæsenet eller ikke; men dersom Manden skal kjøbe sin Kone af Fattigvæsenet, saa bliver Manden jo saameget mindre istand til at forsyge hende.

Der er en for Dvinderpersoner uheldig Fortolkning af den omhandlede Lovbestemmelse gjort gjældende i flere Cancelliskrivelser saavel som i Praxis.

Naar to Personer, der attraae at indgaae Høgtessab, høre til forskjellige Forsørgelsescommuner, da skal Eftergivelsen af Fordring paa Refusion af den Understøttelse, en Dvinderperson har nydt, ikke tillægges samme Virkning som Tilbagebetaling. Understøttelsen betragtes ligesuldt som urefunderet, der kræves altsaa et Samtykke fra Mandens Forsørgelsescommune. Det er oftere faldet mig vanskeligt at gjøre dette begribeligt for Vedkommende; thi denne Forskiel gjælder ikke i andre Forhold; der bliver Resultatet det selvsamme, enten Gjælden er tilbagebetalt eller, eftergivet. Der er ofte aldeles forbigaaende Omstændigheder, f. Ex. Sygdom, der gjøre, at et Fruentimmer er nødt til søge Fattighjælp; det ligger ogsaa ofte deri, at der er Børn at forsyge, og dette Sidste gjælder desværre ikke blot om Enker, men ogsaa altfor ofte om ugifte Fruentimmer. I saadanne Tilfælde er det det Sædvanlige, at